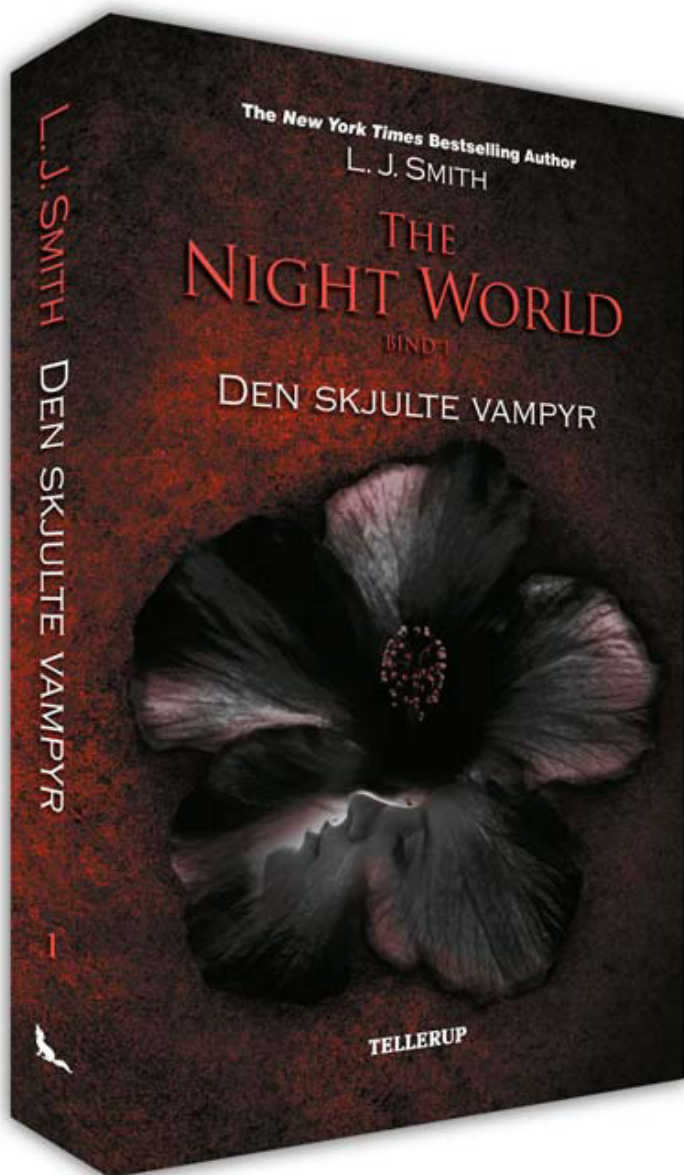

LÆS STARTEN AF ...

KAPITEL

1

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

KAPITEL 1

Det var på sommerferiens første dag at Poppy fandt ud af at hun skulle dø.

Det skete om mandagen, den første *rigtige* dag i sommerferien (weekenden talte ikke med). Poppy vågnede og følte sig herligt vægtløs. *Skolefri*. Sollyset strømmede ind ad vinduet og forvandlede det tynde forhæng om hendes seng til et fint gyldent skær. Poppy skubbede det til side og hoppede ud af sengen – og ømmede sig.

Av! Det gjorde ondt i maven igen. En slags gnavende smerte, som om noget var ved at ætse sig vej om mod hendes ryg. Det hjalp lidt når hun bøjede sig forover.

Nej, tænkte Poppy. Jeg nægter at være syg når det er sommerferie. Jeg *nægter*. Det må kunne klares ved at tænke lidt positivt.

Sammenbidt, foroverbøjet – tænk positivt, idiot! – kæmpede hun sig ned ad gangen til badeværelset med de turkise og gyldne fliser. Først troede hun at hun skulle kaste op, men så gik smerten i sig selv igen, lige så pludseligt som den var kommet. Poppy rettede sig op og betragtede triumferende sit forpjuskede spejlbillede.

„Hold dig til mig, tøs, så skal det nok gå,“ hviskede hun til spejlbilledet og blinkede indforstået med det ene øje. Så lænede hun sig fremad og kneb sine grønne øjne mistænksomt sammen. Dér på hendes næse var fire fregner. Fire en halv hvis hun skulle være helt ærlig, hvilket Poppy North som oftest var. Hvor barnligt, hvor – *nuttet!* Poppy rakte tunge ad sig selv

og vendte sig om med stor værdighed uden at ulejlig sig med at børste sine viltre, kobberøde krøller, der hang om hendes hoved.

Hun opretholdt værdigheden indtil hun nåede køkkenet, hvor Phillip, hendes tvillingebror, var i gang med at spise Special K. Så kneb hun øjnene sammen igen, denne gang rettet mod ham. Det var slemt nok at være lille, spinkel og krølhåret – ja, faktisk mest af alt at ligne en alf siddende på en smørblomst i en børnebilledbog – men at have en tvilling, som var høj, vikingeblond og klassisk smuk ... tja, det viste bare at der var indbygget en vis ondskabsfuldhed i universet, gjorde det ikke?

„Goddag, Phillip,“ sagde hun med faretruende stemme.

Phillip, som var vant til sin søsters onde luner, lod sig ikke mærke med det. Han løftede kortvarigt blikket fra tegneserie-sektionen i *L.A. Times*. Poppy måtte indrømme at han havde pæne øjne: søgende, grønne øjne med meget mørke øjenvipper. Det var det eneste tvillingerne havde til fælles.

„Hej,“ sagde Phillip bare og vendte tilbage til tegneserierne. Ikke mange af de unge som Poppy kendte læste avis, men det var typisk for Phil. Ligesom Poppy havde han før sommerferien gået på tredje år på El Camino High og ulig Poppy havde han kun fået tolvthaller, samtidig med at han brillerede på fodboldholdet, hockeyholdet og baseballholdet. Endvidere havde han været elevrådsrepræsentant. En af Poppys største glæder i tilværelsen var at drille ham. Hun syntes han var for stivsindet.

Så droppede hun det truende blik, fnisede og trak på skuldrene. „Hvor er Cliff og mor?“ Cliff Hilgard havde været deres stedfar i tre år nu og han var endnu mere stivsindet end Phil.

„Cliff er på arbejde. Mor er ved at komme i tøjet. Du må hellere spise noget, ellers kommer hun efter dig.“

„Ja-ja ...“ Poppy trippede hen og rodede et køkkenskab igennem. Hun fandt en pakke Frosties, stak en hånd ned i den og fiskede omhyggeligt et enkelt stykke op. Hun spiste det som det var.

Det var ikke *udelukkende* skidt at være lille og alfeagtig. Hun tog et par dansetrin hen til køleskabet mens hun rystede Frosties-pakken i takt.

„Jeg er en ... knulle-dulle!“ sang hun og tilføjede en rytme ved at stampe med fødderne.

„Nej, det er du ikke,“ sagde Phil med knusende ro. „Og hvorfor tager du ikke noget tøj på?“

Poppy så ned ad sig selv mens hun holdt køleskabsdøren åben i den ene hånd. Hun havde en alt for stor T-shirt på som hun havde sovet i. Den dækkede ikke mere end en lårkort. „Det her *er* tøj,“ sagde hun fredeligt og tog en Diet Coke fra køleskabet.

Der blev banket på køkkendøren. Poppy kunne se hvem det var gennem myggenettet.

„Hej, James! Kom bare ind.“

James Rasmussen tog sine Ray-Bans af idet han kom indenfor. Da Poppy så på ham, mærkede hun som sædvanlig et jag. Det gjorde ingen forskel at hun praktisk talt havde set ham hver eneste dag de sidste ti år. Lige når hun mødte ham hver morgen, mærkede hun alligevel et hurtigt, skarpt stik i hjertet, noget der var en blanding af smerte og sødme.

Det var ikke kun det at han så usandsynligt godt ud, på en måde som altid mindede hende svagt om James Dean. Han havde blødt lysebrunt hår, et raffineret, intelligent ansigt og grå øjne der skiftede mellem at være intense og kølige. Han var den dreng på El Camino High der så bedst ud, men det var ikke det Poppy reagerede på. Det var noget *inden i* ham, noget

mystisk og dragende, noget der altid var lige uden for rækkevidde. Det fik hendes hjerte til at banke hurtigere og hendes hud til at snurre.

Sådan havde Phil det ikke. Så snart James kom ind, stivnede han og hans ansigtsudtryk blev koldt. Luften mellem de to drenge var elektrisk af fjendskab.

Så smilede James svagt, som om Phils reaktion morede ham. „Hej.“

„Hej,“ sagde Phil uden at tø det mindste op. Poppy havde en stærk fornemmelse af at han mest havde lyst til at få pakket hende ind og gennet ud af lokalet i en fart. Phil gav den altid for meget som den beskyttende bror når James var i nærheden. „Hvordan går det så med Jacklyn og Michaela?“ tilføjede han stygt.

James tænkte efter. „Tja, jeg ved det faktisk ikke.“

„Det ved du *ikke*? Nåh ja, du skrotter altid dine kærester lige før sommerferien. Så du har din handlefrihed, ikke?“

„Selvfølgelig,“ sagde James uden videre. Han smilede.

Phil stirrede på ham med ufortrødent had.

Poppy var for sit vedkommende grebet af glæde. Farvel Jacklyn; farvel Michaela. Farvel til Jacklyns lange, elegante ben og Michaelas fantastiske, fyldige bryst. Det her ville blive en vidunderlig sommer.

Mange folk troede at Poppy og James' forhold var platonisk. Det var ikke tilfældet. Poppy havde i årevis vidst at hun ville giftes med ham. Det var den ene af hendes to store ambitioner, den anden var at se verden. Hun var bare ikke nået så langt som til at informere James om det endnu. Lige nu troede han stadig han var til langbenede piger med salonordnede negle og højhælede italienske sko.

„Er det en ny cd?“ spurgte hun for at aflede ham fra nidstir-

ringskonkurrencen med sin fremtidige svoger.

James løftede den i vejret. „Det er den nye ethnotechno-udgivelse.“

Poppy jublede. „Flere tuvanske strubesangere – jeg kan ikke vente. Lad os gå ind og høre den.“

Men i samme nu kom hendes mor ind. Poppys mor var kølig, blond og perfekt som en Alfred Hitchcock-heltinde. Hun virkede altid effektiv på en uanstrengt måde. Poppy stødte næsten ind i hende på vej ud ad døren.

„Undskyld – mor’n!“

„Vent lige et øjeblik,“ sagde Poppys mor og greb fat i ryggen på Poppys T-shirt. „Godmorgen, Phil; godmorgen James,“ tilføjede hun. Phil sagde godmorgen og James kom med et ironisk høfligt nik.

„Har alle spist morgenmad?“ spurgte moren og da drengene havde svaret ja, så hun på Poppy. „Og hvad med dig?“ spurgte hun og kiggede nøje på Poppys ansigt.

Poppy rystede pakken med Frosties og hendes mor skar en grimasse. „Hvorfor kommer du i det mindste ikke mælk på dem?“

„De er bedre sådan her,“ sagde Poppy fast, men da moren gav hende et let skub mod køleskabet, gik hun hen og tog en karton skummetmælk ud.

„Hvad har I tænkt jer at lave på jeres første dag i sommerferien?“ spurgte hendes mor, mens hun kiggede skiftevis på James og Poppy.

„Åh, det ved jeg ikke.“ Poppy så på James. „Høre lidt musik; måske tage op i bjergene? Eller køre til stranden?“

„Vi gør lige hvad du har lyst til,“ sagde James. „Vi har hele sommeren.“

Sommeren strakte sig foran Poppy, varm, gylden og strålen-

de. Den duftede af klorvand fra swimmingpools og saltvand fra havet; den føltes som varmt græs under hendes ryg. Tre hele måneder, tænkte hun. Den varer for evigt. Tre måneder er for evigt.

Det var underligt at det netop var det hun tænkte, da det skete.

„Vi kunne tage hen og kigge på de nye butikker i Westwood Village ...“ begyndte hun, da smerten pludselig ramte hende og hendes åndedræt satte sig fast i halsen.

Det var slemt - en dybtliggende, skruende eksplosion af smerte, der fik hende til at knække sammen. Mælkekartonen fløj ud af hendes fingre og alt blev gråt.

KAPITEL

2

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

KAPITEL 2

„Poppy!“ Poppy kunne høre sin mors stemme, men hun kunne ikke se noget. Køkkengulvet var skjult bag sorte, dansende pletter.

„Poppy, er du okay?“ Nu mærkede Poppy sin mors hænder gribe ængsteligt fat i hendes overarme. Smerten var ved at gå over og hendes syn var ved at vende tilbage.

Da hun satte sig op, så hun James foran sig. Hans ansigt var næsten udtryksløst, men Poppy kendte ham så godt at hun kunne se bekymringen i hans blik. Hun opdagede at han stod med mælkekartonen i hånden. Han måtte have grebet den i luften da hun slap den. Godt grebet, tænkte Poppy omtåget. Han må have gode reflekser.

Phil havde rejst sig op. „Er du okay? Hvad skete der?“

„Jeg ... ved det ikke.“ Poppy så sig omkring og trak på skulderen, hun var flov. Nu hvor hun havde det bedre, ville hun ønske at de ikke alle sammen stirrede sådan på hende. Man håndterede jo smerten bedst ved at ignorere den, ikke ved at tænke på den.

„Det er bare den her dumme smerte – jeg tror at jeg har det der mave-halløjsa. I ved godt hvad jeg mener ... når man har spist noget forkert.“

Poppys mor rystede sin datter ganske let. „Poppy, du har ikke maveinfluenza. Du havde også ondt i maven tidligere – for næsten en måned siden, ikke? Er det samme slags smerte nu?“

Poppy vred sig utilpas. Smerten var faktisk aldrig gået helt

væk. På en eller anden måde var det bare lykkedes hende ikke at ænse smerten, nok fordi der altid skete så meget op til skoleårets afslutning. Og efterhånden havde hun lært at ignorere den.

„På en måde,“ svarede hun for at vinde tid. „Men ...“

Poppys mor havde hørt rigeligt. Hun gav Poppy et lille klem og gik hen til telefonen. „Jeg ved godt at du ikke bryder dig om læger, men nu ringer jeg til Franklin. Jeg vil have ham til at se på dig. Vi kan ikke bare lade være med at gøre noget.“

„Årh, mor. Jeg har lige fået ferie ...“

Hendes mor satte hånden for røret. „Poppy, det er ikke til diskussion. Se at få noget tøj på.“

Poppy stønnede, men hun kunne godt se at det ikke nyttede noget. Hun henvendte sig til James, som stod og så eftertænksomt ud i luften.

„Lad os i det mindste høre cd'en inden jeg skal af sted.“

Han kastede et blik på cd'en som om han havde glemt alt om den, så stillede han mælkekartonen fra sig.

Phil fulgte efter dem ud i gangen. „Hey! Du venter herude mens hun tager tøj på,“ sagde han til James.

James vendte sig knap nok om. „Få dig et liv, Phil,“ sagde han nærmest fraværende.

„Bare hold nallerne fra min søster, fjols.“

Poppy rystede bare på hovedet og gik ind på sit værelse. Som om James var særligt interesseret i at se hende i undertøj. *Gid han var*, tænkte hun, mens hun tog et par shorts ud af en skuffe. Hun rystede stadig på hovedet da hun tog shortsene på. James var hendes bedste ven, hendes allerbedste ven, og omvendt. Men han havde aldrig udvist den mindste lyst til at få fingrene i hende. Hun spekulerede somme tider på om han overhovedet var klar over at hun var en pige.

Jeg skal nok få ham til at indse det en dag, tænkte hun og råbte ud ad døren efter ham.

James kom ind, og smilede til hende. Det var et smil som andre mennesker sjældent så, ikke et hånligt eller ironisk grin, men et sødt lille smil, der var en smule skævt.

„Beklager det med lægen,“ sagde Poppy.

„Nej, du må hellere komme derhen.“ James gav hende et skarpt blik. „Din mor har ret, ved du. Det har stået på alt for længe. Du er blevet tyndere og det holder dig vågen om natten ...“

Poppy så overrasket på ham. Hun havde ikke fortalt nogen at smerten var værre om natten, ikke engang James. Men ... nogle gange vidste James bare ting. Som om han kunne læse hendes tanker.

„Jeg kender dig bare, mere er der ikke i det,“ sagde han og skævede drillende til hende fordi hun stirrede på ham. Han pakkede cd'en ud.

Poppy trak på skulderen. Hun lod sig falde bagover ned på sengen så hun lå og kiggede op i loftet. „Uanset hvad, så ville jeg ønske at mor ville lade mig holde *en* dags ferie,“ sagde hun. Hun løftede hovedet og så tænksomt over på James. „Jeg ville ønske min mor var mere som din mor. Min er altid bekymret og hun retter hele tiden på mig.“

„Og min mor er dybest set ligeglad med om jeg er til stede eller ej. Så hvad er værst?“ sagde James bittert.

„Dine forældre lader dig bo i din egen lejlighed.“

„I en bygning som de ejer. Fordi det er billigere end at ansætte en vicevært.“ James rystede på hovedet uden at fjerne sit blik fra cd'en, som han var ved at sætte i anlægget. „Du skal ikke brokke dig over dine forældre, min tøs. Du er heldigere end du ved af.“

Poppy tænkte over det mens cd'en gik i gang. Både hun og James kunne godt lide trance, og allerhelst skulle den lyde som den havde gjort i starten, da den opstod som undergrundsmusik i Europa. James kunne lide technorytmen. Poppy elskede det fordi det var *ægte* musik, rå og ufortyndet og lavet af folk som troede på den. Af folk som havde en lidenskab, og ikke af folk som bare ville have penge ud af det.

Desuden fik verdensmusik hende til at føle sig som en del af andre steder. Hun elskede at den var så anderledes, så fremmed.

Det var måske også det hun kunne lide ved James, nu hun tænkte over det. Han var også anderledes. Hun drejede hovedet for at se på ham mens de sælsomme rytmer fra afrikanske trommer fyldte rummet.

Hun kendte James bedre end nogen anden, men der var altid *et eller andet* ved ham som hun ikke havde adgang til. Noget som ingen kunne nå ind til.

Andre folk anså det for at være arrogance, eller en form for kølighed eller utilnærmelighed. Men det var ikke rigtig nogen af delene. Det var bare en ... *anderledeshed*. Han stak mere ud end nogen af skolens udvekslingsstuderende. Poppy havde mange gange været lige ved at kunne sætte en finger på hvad der var anderledes ved ham, men så var det altid gledet bort fra hende igen. Hun havde flere gange følt at han lige skulle til at fortælle hende hvad det var, især sent om aftenen når de lyttede til musik eller sad og betragtede havet.

Hun havde også altid følt at *hvis* han fortalte hende det, så ville det være noget betydningsfuldt, noget rystende og smukt, som hvis en herreløs kat pludselig snakkede til hende.

Hun så på James, på hans rene, skarpe profil og på hans brune bølgede hår og tænkte: Han ser trist ud.

„Jamie, der er ikke noget galt, vel? Jeg mener, derhjemme eller andre steder?“ Hun var den eneste person på planeten der havde lov til at kalde ham Jamie. Hverken Jacklyn eller Michaela havde så meget som forsøgt det.

„Hvad skulle der være galt derhjemme?“ sagde han med et smil der ikke nåede hans øjne. Han rystede benægtende på hovedet. „Du skal ikke bekymre dig om det, Poppy. Det er ikke noget vigtigt ... bare et familiemedlem, der truer med at komme på besøg. Et uønsket familiemedlem.“ Så nåede smilet hans øjne og glimtede i dem. „Eller måske er jeg bare bekymret for dig,“ sagde han.

Poppy skulle til at sige 'Ih ja, det er sikkert derfor,' men i stedet hørte hun mærkeligt nok sig selv sige: „Er du det?“

Det virkede som om hendes alvor havde ramt noget i ham. Hans smil forsvandt, og det gik op for Poppy at de sad og så på hinanden uden nogen form for beskyttende humor mellem sig. De stirrede bare ind i hinandens øjne. James virkede usikker, næsten sårbar.

„Poppy ...“

Poppy sank. „Ja?“

Han åbnede munden – og så rejste han sig brat og gik hen til hendes 170-watts-gulvhøjtalere for at justere dem. Da han kom tilbage var hans grå øjne mørke og uudgrundelige.

„Jeg ville selvfølgelig være bekymret hvis du var alvorligt syg,“ sagde han let. „Det er jo den slags man har venner til, ikke?“

Poppy faldt ned på jorden igen. „Netop,“ sagde hun længselsfuldt, men så smilede hun beslutsomt til ham.

„Men du er ikke syg,“ sagde han. „Det er bare noget du skal se at få ordnet. Lægen giver dig nok noget penicillin ... med en stooooor sprøjte,“ tilføjede han grusomt.

„Årh, hold mund,“ sagde Poppy. Han vidste godt at hun var rædselsslagen for sprøjter. Bare tanken om nålen der prikkede hul på hendes hud ...

„Der kommer din mor,“ sagde James og kastede et blik mod døren, der stod på klem. Poppy kunne ikke forstå hvordan han kunne have hørt at nogen var på vej. Der var skruet højt op for musikken og der var tæppe ude på gangen, men kort efter skubbede hendes mor døren op.

„Så, skat,“ sagde hun frisk. „Franklin siger at du skal komme derhen med det samme. Jeg beklager, James, men jeg bliver nødt til at stjæle Poppy fra dig.“

„Det er i orden. Jeg kan komme igen i eftermiddag.“

Poppy vidste godt at slaget var tabt. Hun ignorerede James' lille pantomime, der handlede om én som fik en stor indsprøjtning, og lod sin mor trække sig ud til garagen.

En time senere lå hun på Franklins lægebriks og kiggede høfligt væk mens hans fingre forsigtigt trykkede hende på maven. Lægen var høj, mager og ved at blive gråhåret. Han lignede en solid og pålidelig gammeldags landsbylæge.

„Er det her, det gør ondt?“ spurgte han.

„Ja - men det går ligesom hele vejen om i ryggen. Eller måske har jeg bare forstrakt en muskel deromme eller sådan noget ...“

De nænsomme undersøgende fingre flyttede sig. Så stoppede de og lægens ansigt forandrede sig. I samme øjeblik forstod Poppy at der ikke var tale om en forstrakt muskel. Heller ikke maveinfluenza eller en anden banal sygdom, men derimod noget der snart ville få alting til at forandre sig for evigt.

Franklin sagde blot: „Jeg vil mene at det skal undersøges nærmere på hospitalet.“

Hans stemme var tør og eftertænksom, men panikken bred-

te sig alligevel i Poppy. Hun kunne ikke forklare hvad der var ved at ske inden i hende – en slags skrækkelig forudanelse, som om et dybt, sort hul åbnede sig i jorden foran hende.

„Hvorfor?“ spurgte hendes mor lægen.

„Tja.“ Franklin smilede og skubbede sine briller længere op på næsen. Han trommede med et par fingre på lægebriksen. „Egentlig bare som et led i en udelukkelsesproces. Poppy fortæller at hun har haft smerter i den øverste del af maven, smerter der går om mod ryggen og smerter der forværres om natten. Hun har mistet appetitten på det seneste og hun har tabt sig. Og hendes galdeblære er forstørret – så meget at jeg kan mærke det. Disse symptomer kan betyde mange ting, og nogle af disse ting kan udelukkes ved hjælp af en ultralydsscanning.“

Poppy blev roligere. Hun kunne ikke huske hvad en galdeblære var, men hun var nogenlunde sikker på at det var et af de organer, man egentlig ikke havde brug for. Hun kunne umuligt lide af noget alvorligt når det involverede et organ, der hed noget så fjollet. Lægen fortsatte med at tale om bugspytkirtlen og betændelse i bugspytkirtlen og forstørret lever. Poppys mor nikkede og lod til at forstå det han sagde. Poppy forstod det ikke, men panikken var forsvundet. Det var som om nogen hurtigt havde dækket det sorte hul, og gjort det så nydeligt at man skulle tro det aldrig havde været der.

„I kan få lavet en ultralydsscanning på børnehospitalet, der ligger lige på den anden side af gaden,“ sagde Franklin. „Bagefter skal I komme tilbage hertil.“

Poppys mor nikkede, rolig, alvorlig og effektiv. Ligesom Phil. Eller Cliff. Okay, vi skal nok få det her ordnet.

Poppy følte sig en anelse vigtig. Hun kendte ikke andre som havde været på hospitalet for at få foretaget en ultralydsscanning.

Hendes mor ruskede hende blidt i håret da de gik ud fra lægen. „Nå, min hvalp, hvad har du nu lavet?“

Poppy smilede drilsk. Hun var helt ovre sine tidligere bekymringer. „Måske bliver jeg nødt til at blive opereret og så får jeg et interessant ar,“ sagde hun for at more sin mor.

„Det må vi ikke håbe,“ sagde hendes mor uden at more sig.

Hospitalet var en smuk grå bygning med enorme glaspartier. Poppy kiggede tankefuldt ind i hospitalsbutikken da de gik forbi. Det var tydeligvis en gavebutik for børn: den var fyldt med tøjdyr og dingener i alle regnbuens farver, ting som voksne ville købe i sidste øjeblik, hvis de havde glemt at tage en gave med.

En pige kom ud af butikken. Hun var lidt ældre end Poppy, måske sytten eller atten år. Hun var køn. Hendes sminke var lagt meget omhyggeligt, og om hovedet havde hun et sødt bandanatørklæde, der ikke helt skjulte det faktum at hun ikke havde noget hår. Hun så glad ud, rundkindet og med ørenringe der svingede kækt under tørklædet, men Poppy følte et stik af medlidenhed med hende.

Medlidenhed ... og angst. Pigen var alvorligt syg. Det var selvfølgelig det et hospital var beregnet til – alvorligt syge folk. Pludselig ville Poppy bare have scanningen overstået så hun kunne komme ud derfra.

Ultralydsscanningen gjorde ikke ondt, men den var lidt foruroligende. En sygeplejerske smurte en slags gelé ud på Poppys mave og førte en kold scanner rundt på den. Maskinen sendte lydbølger ind i hende og sendte dem tilbage som billeder af hendes indre. Poppys tanker blev ved med at kredse om den kønne pige uden hår.

For at aflede sin opmærksomhed gav hun sig til at tænke på James. Det første der dukkede op i hendes tanker var af en eller

grund mindet om første gang hun så ham. Det var den dag han var startet i hendes børnehave. Dengang var han en bleg, spinkel dreng med store grå øjne. Han havde haft en snert af noget *sært* over sig, hvilket straks fik de store drenge til at drille ham. De stimlede sammen om ham ude på legepladsen, som et kobbel hunde efter en ræv – indtil Poppy opdagede hvad der foregik.

Selv som femårig havde hun et storartet højrehåndsslag. Hun havde mast sig ind i flokken og slået i ansigter og sparket på skinneben indtil de store drenge var løbet væk. Så havde hun vendt sig om mod James.

„Ska’ vi ik’ være venner?“

Han havde nikket genert efter en kort tøven, så havde han smilet til hende på en underlig sød måde.

Poppy havde hurtigt fundet ud af at hendes nye ven havde nogle mærkelige små vaner. Da klassens firben døde, havde han taget det op uden væmmelse og spurgt Poppy om hun ikke havde lyst til at holde det.

Han vidste også hvor man kunne finde døde dyr. Engang havde han vist hende en tom byggegrund, hvor der lå adskillige kaninådslers spredt i det høje, brune græs. Han havde ikke gjort et stort nummer ud af det, tværtimod.

Da han blev ældre, holdt de store børn op med at mobbe ham. Han voksede sig mindst lige så høj som dem og overraskende stærk og hurtig – og han fik efterhånden rygter for at være en hård negl. Når han blev vred, skinnede der noget næsten skræmmende i hans grå øjne.

Han blev dog aldrig vred på Poppy. De var fortsat med at være bedste venner gennem alle årene. Da de nåede op i de større klasser, begyndte han at have kærester. Poppy var ret sikker på at der ikke var en eneste pige på skolen, som ærligt kunne sige

at hun ikke var interesseret i James. Og så var det selvfølgelig et held at han aldrig var kæreste med den samme pige i ret lang tid ad gangen. Han betroede sig heller aldrig til dem, de så ham kun som den mystiske, hemmelighedsfulde og lidt farlige type kæreste. Poppy var den eneste som oplevede den anden side af ham, den sårbare og kærlige side.

„Sådan,“ sagde sygeplejersken og hev med et ryk Poppy tilbage til nutiden. „Du er færdig. Jeg skal lige have tørret geléen af dig.“

„Hvad viste den så?“ spurgte Poppy og kiggede op på skærmen.

„Det fortæller din egen læge dig. Radiologen skal først kigge på resultatet, så ringer hun til din læge.“ Sygeplejerskens stemme var helt neutral – så neutral at Poppy så skarpt på hende.

Da de var tilbage i Franklins venteværelse, havde Poppy svært ved at sidde stille. Hendes mor sad ved siden af hende og bladrede forældede ugeblade igennem.

Da lægesekretæren endelig sagde: „Mrs. Hilgard,“ rejste de sig begge op.

„Øh ... nej,“ sagde lægesekretæren og så forfjamsket ud. „Mrs. Hilgard, lægen vil gerne tale med dig et øjeblik ... alene.“

Poppy og hendes mor så på hinanden. Så lagde Poppys mor langsomt sit blad på bordet og fulgte efter lægesekretæren.

Poppy stirrede efter hende.

Hvad i *alverden* ... Det havde Franklin aldrig gjort før.

Det gik op for Poppy at hendes hjerte slog hårdt. Ikke hurtigt, bare hårdt. Dunk ... dunk ... dunk, midt i hendes brystkasse. Det sendte rystelser gennem hendes indre og fik hende til at føle sig uvirkelig og svimmel.

Lad være med at tænke på det. Der er nok ingenting. Læs et blad.

Men hendes fingre fungerede ikke ordentligt. Da hun endelig fik åbnet et blad løb hendes øjne hen over ordene uden at sende dem videre til hendes hjerne.

Hvad snakker de om derinde? Hvad foregår der? Det har taget så lang tid ...

Det blev ved med at trække ud. Poppy vekslede mellem to vidt forskellige tankegange mens hun ventede. 1) Der var intet alvorligt i vejen med hende, og hendes mor ville snart komme ud og le hjerteligt ad sin datters sans for drama. 2) Hun var alvorligt syg og ville være nødt til at gennemgå en skrækkelig behandling for at blive rask. Det tildækkede hul og det åbne hul. Når hullet var dækket til virkede det latterligt og hun blev fløvet over sine melodramatiske tanker. Men når hullet var åbent føltes hele hendes liv som en drøm, som hun nu blev revet brutalt ud af.

Jeg ville ønske at jeg kunne ringe til James, tænkte hun.

„Poppy? Kom indenfor,“ sagde lægesekretæren endelig.

Franklins konsultationsværelse havde træpaneler og der hang bestillinger og eksamensbeviser på væggene. Poppy satte sig i en læderstol og prøvede diskret at læse sin mors ansigt.

Hendes mor så for rolig ud, og noget der lignede anspændthed lurede lige under overfladen. Hun smilede, men det var et sært, lidt usikkert smil.

Åh gud, tænkte Poppy. Der *er* noget galt.

„Nå, der er ingen grund til at gå i panik,“ sagde lægen og Poppy blev omgående endnu mere panikslagen.

Hendes håndflader klistrede til læderstolens armlæn.

„Ultralydsscanningen viste noget lidt usædvanligt, så jeg vil gerne have at vi foretager nogle flere undersøgelser,“ sagde Franklin med en langsom og afmålt stemme, der skulle virke

beroligende. „En af undersøgelserne kræver at du faster fra midnat dagen før undersøgelsen foretages. Men din mor siger at du ikke har spist morgenmad i dag.“

„Jeg spiste en frosties,“ sagde Poppy mekanisk.

„En frosties? Det kan vi vist godt kalde at faste. Vi foretager undersøgelserne i dag og jeg vil mene det er bedst at indlægge dig på hospitalet imens. Der skal foretages noget som hedder en CT-scanning og en ERCP-undersøgelse. ERCP er en forkortelse for noget jeg ikke engang kan udtale.“ Han smilede.

Poppy stirrede bare på ham.

„Der er ikke noget skræmmende ved nogen af disse undersøgelser,“ sagde han blidt. „CT-scanningen er ligesom en røntgenfotografering. ERCP-undersøgelsen indebærer at du skal have en sonde – en tynd slange – ned gennem halsen, gennem maven og ind i bugspytkirtlen. Så sprøjter de en væske ind i sonden så bugspytkirtlen kan ses på røntgenbilleder ...“

Hans mund fortsatte med at bevæge sig, men Poppy hørte ikke længere ordene. Hun var mere bange end hun kunne mindes at have været i lang tid.

Jeg vil ikke have et interessant ar, det var bare en vits, tænkte hun. Jeg vil ikke være *rigtigt* syg. Jeg vil ikke på hospitalet og jeg vil ikke have sonder ned gennem halsen.

Hun så bedende på sin mor uden at sige noget. Hendes mor tog hende i hånden.

„Det er ikke så voldsomt som det lyder, skat. Vi tager hjem og pakker et par ting til dig, så tager vi tilbage til hospitalet.“

„Er jeg nødt til at blive indlagt *i dag*?“

„Jeg tror det ville være det bedste,“ sagde Franklin.

Poppys hånd strammedes om hendes mors. Det summede tomt i hendes hoved.

„Tak, Owen,“ sagde hendes mor da de gik ud af konsultati-

onsværelset. Poppy havde aldrig før hørt sin mor bruge Franklins fornavn.

Poppy spurgte ikke hvorfor. Hun var tavs mens de gik ud af bygningen og satte sig ind i bilen. Under hjemturen begyndte hendes mor at tale om dagligdags ting med en let og rolig stemme, og Poppy tvang sig selv til at svare. Hun lod som om alt var normalt, alt imens en kvalmende følelse var i gang med at rasere hendes indre.

Det var først da de var hjemme på hendes værelse, i gang med at pakke bøger og nattøj ned i en taske, at hun spurgte nærmeste henkastet: „Hvad er det præcis han tror jeg fejler?“

Hendes mor svarede ikke med det samme. Hun så ned i tasken. „Altså, han er slet ikke sikker på at der *er* noget galt,“ sagde hun til sidst.

„Men hvad *tror* han? Han må tro et eller andet. Og han talte om bugspytkirtlen – det lyder som om han tror at der er noget i vejen med min bugspytkirtel. Jeg troede han kiggede på min *galdeblære* eller hvad ved jeg. Jeg vidste ikke engang at min bugspytkirtel havde noget med det at gøre ...“

„Skat.“ Hendes mor tog hende om skuldrene og Poppy indså at hun var ved at blive en smule ude af sig selv. Hun tog en dyb indånding.

„Jeg vil bare gerne kende sandheden, okay? Jeg vil bare gerne have en idé om hvad der foregår. Det er min krop, og jeg har vel ret til vide hvad de undersøger mig for, har jeg ikke?“

Det var en modig tale og hun mente ikke et ord af den. Hun ønskede i virkeligheden at høre et beroligende løfte om at Franklin kiggede efter noget ubetydeligt. At det værste der kunne ske slet ikke var så slemt. Det fik hun ikke.

„Jo, du har ret til at vide det,“ sagde hendes mor, så sukkede hun. „Poppy, det var hele tiden din bugspytkirtel som bekym-

rede Franklin. Der kan åbenbart ske nogle ting i ens bugspytkirtel som forårsager forandringer i andre organer som galdeblæren og leveren. Franklin kunne mærke nogle forandringer, så han besluttede at det skulle undersøges ved hjælp af en ultralydsscanning.“

Poppy sank. „Og han sagde at ultralydsscanningen viste noget ... usædvanligt. Hvordan usædvanligt?“

„Poppy, det er alt sammen indledende ...“ Hendes mor så hendes ansigtsudtryk og sukkede igen. Hun fortsatte modstræbende. „Ultralydsscanningen viste at der måske er noget i din bugspytkirtel. Noget som ikke burde være der. Det er derfor Franklin vil have lavet nogle andre undersøgelser, som vil kunne sige det med sikkerhed. Men ...“

„Noget som ikke burde være der? Mener du ... en svulst? Måske ... kræft?“ Det var mærkeligt at det var så svært at sige de ord.

Hendes mor nikkede en enkelt gang. „Ja, måske er det kræft.“

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR

THE NIGHT WORLD

BIND 1

KAPITEL

3

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

KAPITEL 3

Poppy kunne ikke tænke på andet end den kønne skaldede pige i hospitalsbutikken.

Kræft.

„Men ... men de kan gøre noget ved det, kan de ikke?“ spurgte hun, og selv i hendes egne ører lød hendes stemme meget ung. „Jeg mener ... hvis det var nødvendigt, så kunne de fjerne min bugspytkirtel ...“

„Åh, skat, *selvfølgelig*.“ Poppys mor omfavnede hende. „Det lover jeg. Hvis der er noget galt, vil vi gøre hvad som helst for at få dig rask. Jeg ville gå til jordens ende for at få dig rask. Det ved du da. Indtil videre er vi ikke engang sikre på at der *er* noget galt. Franklin siger at det er meget sjældent at teenagere får kræft i bugspytkirtlen. Særdeles sjældent. Så lad os ikke bekymre os unødigt.“

Poppy kunne mærke at hun blev roligere, hullet var dækket til igen. Men inderst inde var hun stadig kold af angst.

„Jeg er nødt til at ringe til James.“

Hendes mor nikkede. „Bare gør det kort.“

Poppy krydsede fingre da hun ringede hjem til James. Vær nu hjemme, vær nu *hjemme*, tænkte hun. Og for én gangs skyld var han det. Han løftede røret med en kort hilsen. „Hvad er der i vejen?“ spurgte han så snart han hørte hendes stemme.

„Ingenting ... eller alting. Måske.“ Poppy hørte sig selv komme med en småskør latter.

„Hvad er der sket?“ spurgte James skarpt. „Har du skændtes med Cliff?“

„Nej. Cliff er på kontoret. Og jeg skal indlægges på hospitalet.“

„Hvorfor?“

„De tror at jeg måske har kræft.“

Det var en enorm lettelse at sige det. Det gav hende en form for afløb for hendes følelser. Poppy lo igen.

Der var stille i den anden ende af røret.

„Hallo?“

„Jeg er her endnu,“ sagde James. „Jeg kommer over til dig.“

„Nej, det er der ingen grund til. Jeg skal af sted igen om et øjeblik.“ Hun håbede at han ville sige at han nok skulle komme hen på hospitalet, men det gjorde han ikke. „James, kan jeg få dig til at gøre noget for mig? Vil du finde ud af alt hvad du kan om kræft i bugspytkirtlen? Bare for en sikkerheds skyld?“

„Mener de at du har kræft i bugspytkirtlen?“

„De er ikke sikre. De vil foretage nogle undersøgelser. Jeg håber bare på at de ikke skal bruge sprøjter til det.“ Endnu en latter, men indeni var hun ved at vælte omkuld. Hun håbede at James ville sige noget trøstende.

„Jeg prøver at se hvad jeg kan finde på nettet.“ Hans stemme var ikke oprørt, den var nærmest tør.

„Så kan du ringe til mig senere.“

„Jep.“

„Okay, jeg bliver nødt til løbe nu. Min mor venter på mig.“

„Pas på dig selv.“

Da Poppy lagde på, følte hun sig tom indeni.

Hendes mor stod i døren. „Kom så, min hvalp. Lad os komme af sted.“

James sad helt stille og så på telefonen uden egentlig at se den.

Hun var bange og han kunne ikke gøre noget for at hjælpe

hende. Han havde aldrig været god til at komme med små opmuntrende ord. Det lå ligesom ikke i hans natur, tænkte han.

For at kunne berolige andre, skulle man have et positivt verdensbillede. Og James havde set for meget af verden til at have nogen som helst illusioner om hvad man kunne forvente sig af den.

Men han kunne forsøge at forholde sig til kendsgerningerne.

Han skubbede en bunke blandet rod til side og tændte sin bærbare computer.

I løbet af få minutter havde han fundet en hjemmeside om kræft. Den første fil han fandt, var skrevet til patienter. Han læste den hurtigt igennem. Der stod noget om hvad bugspytkirtlen var, forskellige faser i sygdommen og behandlingsmuligheder, men ikke noget der var alt for gruopvækkende.

Så søgte han videre og fandt en fil beregnet til læger. Den første linje lammede ham.

Kræft i bugspytkirtlens eksokrine væv kan sjældent behandles.

Hans øjne gled ned over linjerne.

Gennemsnitlig overlevelsesprocent ... metastaser ... ringe effekt med kemoterapi, strålebehandling og kirurgisk indgreb ... smerter ...

Smerter. Poppy var en stærk pige, men enhver ville blive nedbrudt af at skulle kæmpe med kroniske smerter. Især når fremtidsudsigterne var så nedslående.

Han kiggede øverst i artiklen igen. Den gennemsnitlige overlevelsesprocent lå på mindre end tre. Hvis kræften havde spredt sig var den under en procent.

Der måtte være flere oplysninger. James lavede en ny søgning og fandt flere artikler fra aviser og medicinske tidsskrifter. De var endnu værre.

Ifølge eksperterne dør langt størstedelen af patienterne, og de dør kort tid efter sygdommen er konstateret ... Kræft i bugspytkirtlen er

som regel ikke muligt at fjerne ved operation, det er en meget aggressiv form for kræft og samtidig svækkes patienten af stærke smerter ... Den gennemsnitlige overlevelsestid er på mellem tre uger og tre måneder i de tilfælde hvor kræften har spredt sig ...

Mellem tre uger og tre måneder.

James gloede på computerskærmen. Det strammede om hans brystkasse, hans hals snørede sig sammen og hans syn var tåget. Han prøvede at overvinde det fysiske ubehag ved at sige til sig selv, at intet var sikkert endnu. Poppy var ved at blive undersøgt for kræft, det var jo ikke ensbetydende med at hun *havde* kræft.

Men ordene klingede hult i hans ører. Han havde været klar over at der var noget i vejen med Poppy i et stykke tid. Noget var ligesom forrykket inden i hende. Han havde fornemmet at hendes kropps rytmer var lidt ude af takt. Han kunne se at hun ikke fik meget søvn. Og smerten, han havde altid vidst hvornår den var der. Han havde bare ikke indset hvor alvorligt det var.

Poppy ved det også, tænkte han. Inderst inde ved hun godt at der er ved at ske noget meget slemt, ellers ville hun ikke have bedt mig om at undersøge det. Men hvad forventer hun jeg skal gøre, tage derhen og fortælle hende at hun dør om få måneder?

Og er det meningen at jeg bare skal se til, uden at gøre noget?

Han bed tænderne sammen og udstødte en snerrende lyd. Han havde oplevet meget død på sytten år. Han kendte alle dødens faser, kendte forskellen mellem det øjeblik hvor åndedrættet hører op og det øjeblik hvor hjernen slukkes. Han havde set den umiskendelige gustne bleghed på friske lig og set hvordan øjenæblerne blev fladere cirka fem minutter efter ud-

ånding. Se, det var en detalje som de fleste mennesker ikke var bekendt med. Fem minutter efter man er død bliver ens øjne flade og der kommer et tyndt gråt lag hen over dem. Dernæst begynder ens krop at skrumpe ind. Man bliver rent faktisk mindre.

Poppy var i forvejen så lille.

Han havde i mange år været bange for at komme til at gøre hende fortræd. Hun så skrøbelig ud, og han kunne nemt komme til at skade nogen som var meget stærkere end hende, hvis han ikke passede på. Det var en af grundene til at han altid sørgede for at der var en vis afstand mellem dem.

En af grundene. Ikke den vigtigste.

Den anden grund kunne han ikke sætte ord på, ikke engang over for sig selv. Den bragte ham alt for tæt på det forbudte. Den regel han burde følge var blevet indprentet i ham fra det øjeblik han blev født.

Ingen der tilhørte Nattefolket måtte forelske sig i et menneske. Straffen for at bryde denne lov var døden.

Det gjorde ingen forskel. Nu vidste han, hvad han måtte gøre. Hvor han skulle tage hen.

James slukkede computeren med rolige og præcise bevægelser, så rejste han sig og tog sine solbriller på. Han gik ud i juni måneds nådesløse sollys og smækkede døren til sin lejlighed efter sig.

Poppy så sig ulykkeligt omkring på hospitalsstuen. Den var ikke så rædsom i sig selv, bortset fra at der var koldt, men ... det var et hospital. Det var sandheden bag de nydelige lyserøde og blå gardiner, tv'et hvor man ikke kunne skifte kanal og menukortet der var dekoreret med tegneseriefigurer. Og man kom der kun hvis man var godt og grundigt syg.

Tag dig nu sammen, sagde hun til sig selv. Vær en *smule* positiv. Hvad blev der af Poppys positive tanker? Hvor er Poppy-pigen når man står og mangler hende? Hvor er Mary-Poppy-ins?

Åh gud, jeg giver mig selv kvalme, tænkte hun.

Men hun opdagede at hun smilede svagt, med selvforagten-
de humor om ikke andet. Og sygeplejerskerne *var* søde her og
sengen var enormt sej. Den havde en fjernbetjening på siden
og kunne indstilles i enhver tænkelig position.

Hendes mor kom ind mens hun legede med den.

„Jeg fik fat på Cliff, han kommer senere. I mellemtiden tror
jeg du hellere må skifte tøj så du er parat til undersøgelserne.“

Poppy så på den blå- og hvidstribede hospitalsdragt og mær-
kede en smertefuld krampe i maven. Og noget allerinderst in-
de i hende sagde: *Det må ikke ske endnu. Jeg kommer aldrig til at
være parat.*

James drejede ind på en gade i den mindre pæne del af byen
– Los Angeles’ turister undgik dette område. Han parkerede
foran en nedslidt og forfalden bygning. De fleste butikslokaler
stod tomme og der var sat pap hen over de knuste ruder. Den
afskallede maling på betonmurene var mere eller mindre dæk-
ket af graffiti.

Selv bilosen virkede tættere her, og luften var gul og vam-
mel. Som en giftig tåge lagde den en skygge over selv den lyse-
ste dag og fik alt til at se uvirkeligt og ildevarslende ud.

James gik om bag bygningen. Her blandt butikernes vare-
indgange var der en dør uden spor af graffiti. Der var ingen
navn på skiltet over døren, kun et billede af en sort blomst.

En sort iris.

James bankede på. Døren åbnedes nogle få centimeter og en

tynde unge i en krøllet T-shirt skimtede ud med små stikkende øjne.

„Det er mig, Ulf,“ sagde James og modstod fristelsen til at sparke døren ind. Varulve, tænkte han. Hvorfor skal de absolut gå så højt op i deres territorier?

Døren åbnedes lige akkurat nok til at James kunne komme ind. Den tynde unge kastede et mistænksomt blik udenfor før han lukkede den igen.

„Kan du ikke finde dig en lygtepæl at tisse op ad i stedet for?“ foreslog James hen over sin skulder.

Stedet lignede en lille café. Det bestod af et dunkelt lokale fyldt med små runde borde, stillet tæt op ad hinanden og omgivet af træstole. Der sad nogle få personer, som alle lignede teenagere, spredt rundt i lokalet ved bordene. Bagerst spillede to fyre pool.

James gik over til et af de runde borde, hvor der sad en pige. Han tog sine solbriller af og satte sig ned.

„Hej, Gisèle.“

Pigen kiggede op. Hun havde mørkt hår og blå øjne. Lidt skrå, mystiske øjne som var tegnet op med sort øjenblyant – à la de gamle egyptere.

Hun lignede en heks, hvilket ikke var noget tilfælde.

„James. Jeg har savnet dig.“ Hendes stemme var blød og sløret. „Hvad går du og laver for tiden?“ Hun dannede en kuppel med sine hænder over det slukkede stearinlys på bordet, så gjorde hun en hurtig bevægelse som om hun slap en fugl fri. Idet hun flyttede sine hænder, tændtes stearinlysets væge. „Du er lige så dejlig at se på som du plejer at være,“ sagde hun og smilede til ham i det dansende gyldne lys.

„Det samme gælder dig. Men, ærligt talt så er jeg her ikke for at hygge mig, men for at spørge dig om noget.“

Hun løftede et øjenbryn. „Er det ikke altid sådan med dig?“
„Det her er noget andet. Jeg vil gerne høre din ... professionelle mening om noget.“

Hun spredte sine smalle hænder og hendes søvlakerede negle glimtede i lysets flamme. På hendes pegefinger sad en ring der var formet som en sort dahlia. „Mine kræfter står til din rådighed. Er der nogen du ønsker forbandet? Eller måske ønsker du at tiltrække held og fremgang. Jeg er overbevist om at du ikke har brug for kærlighedsformularer.“

„Jeg skal bruge en formular til at helbrede en sygdom. Jeg ved ikke om det er nødvendigt at formularen skal gælde for lige netop den sygdom, eller om noget mere generelt vil virke. En form for almen sundhedsformular ...“

„James.“ Hun fniste dovent og aede ham let på den ene hånd. „Du er helt ude af flippen, er du ikke? Jeg har aldrig set dig sådan.“

Det var sandt. Han var fuldstændig ved at miste sin selvkontrol. Han prøvede at modarbejde det og tvang sig selv til at sidde helt stille.

„Præcis hvilken sygdom taler vi om?“ spurgte Gisèle da han ikke sagde noget.

„Kræft.“

Gisèle kom til at sprutte af grin. „Siddet du her og fortæller mig at din slags får kræft? Det tror jeg ikke på. Uanset hvad du spiser og indånder, kan du ikke bilde mig ind at nogen fra lamiaslægten får menneskesygdomme.“

Nu kom den svære del. „Den person der har sygdommen er ikke af min slags. Hun er heller ikke af din slags. Hun er et menneske,“ sagde James lavmælt.

Gisèles smil forsvandt. „En udenforstående? En *rotte*? Er du vanvittig, James?“ spurgte hun.

„Hun ved ingenting om mig eller om Natteverdenen. Jeg har ikke tænkt mig at bryde loven. Jeg vil bare have at hun bliver rask.“

De skrå blå øjne prøvede at læse hans ansigt. „Er du sikker på at du ikke har brudt lovene allerede?“ Og da James så ud til at være fast besluttet på ikke at forstå spørgsmålet, tilføjede hun med en lavere stemme: „Er du sikker på at du ikke er forelsket i hende?“

James tvang sig selv til at se direkte ind i hendes undersøgende blik. „Du skal ikke sige sådan noget medmindre du ønsker at slås.“

Gisèle så væk. Hun legede med sin ring. Stearinlysets flamme svandt ind og gik til sidst helt ud.

„James, jeg har kendt dig i lang tid,“ sagde hun uden at se op. „Jeg ønsker ikke at du kommer i problemer. Jeg tror på dig når du siger at du ikke har brudt nogen love – men jeg tror at vi hellere må glemme denne her samtale. Hvis du går nu, så lader jeg som om den aldrig har fundet sted.“

„Og formularen?“

„Den eksisterer ikke. Og jeg ville ikke hjælpe dig, selv hvis den gjorde. Du kan lige så godt gå igen.“

James gik sin vej.

Han kunne kun komme i tanke om én anden mulighed. Han kørte til et andet område af byen, et område som adskilte sig lige så meget fra det sted han lige havde været, som en diamant gør fra kul. Han parkerede i en overdækket carport ved en løjrlig murstensbygning med et springvand foran. En stor del af husets mure var dækket af røde og lilla blomsterranker som nåede helt op til kanten af de røde tagsten. Han gik gennem en buegang, ind på en gårdsplads og kom til en dør, hvor der med gyldne bogstaver stod: Jasper R. Rasmussen – psykolog.

Inden han nåede at række ud efter dørhåndtaget blev døren åbnet og en kvinde kom ud. Som de fleste af hans fars klienter var hun i fyrrerne og rig, hvilket tydeligt fremgik af hendes designertøj og højhælede sandaler.

Hun så en smule befippet og drømmende ud og på hendes hals var der to små stiksår, som var ved at heles så hurtigt at man kunne se det ske.

James gik indenfor. Der var et venteværelse, men ingen receptionist.

Inde fra konsultationsværelset lød der toner af klassisk musik. James bankede på døren.

„Far?“

Døren blev åbnet af en flot mørkhåret mand. Han var i et perfekt skræddersyet gråt jakkesæt og en skjorte med manchetknapper. Han udstrålede styrke og målbevidsthed.

Men ikke varme. „Hvad vil du, James?“ sagde han i det samme tonefald som han brugte til sine patienter: betænksomt, velovervejet og selvsikkert.

„Har du et øjeblik?“

Faren skævede til sit Rolex-ur. „Faktisk så er min næste patient her ikke før om en halv time.“

„Der er noget jeg har brug for at tale om.“

Hans far så ivrigt på ham og gjorde en bevægelse hen mod en overpolstret stol. James satte sig til rette i den, men så trak han sig frem så han sad på kanten af stolen.

„Hvad er det du vil tale om?“

James ledte efter de rette ord. Alt afhang af om hans far ville kunne forstå ham. Men hvad var de rette ord? Til sidst besluttede han sig for at gå direkte til sagen.

„Det er Poppy. Hun har været syg i et stykke tid og nu mener de hun har kræft.“

Faren så overrasket ud. „Det er jeg ked af at høre.“ Men der var ingen tristhed i hans stemme.

„Hvis det er rigtigt, så er der tale om en meget aggressiv kræftsygdom. Den er enormt smertefuld og næsten umulig at helbrede.“

„Det var en skam.“ Der var stadig ikke andet end en let forbavselse i hans fars stemme. Og pludselig vidste James hvorfor. Det var ikke overraskelsen over at Poppy var syg, det var overraskelsen over at James var kommet derhen udelukkende for at fortælle ham det.

„Far, hvis hun har den type kræft så er hun ved at dø. Betyder det slet ikke noget for dig?“

Faren stemte sine fingerspidser mod hinanden og stirrede ned på sit mahogniskrivebords blanke rødlige overflade. Han talte langsomt og sikkert. „James, vi har jo talt om det her før. Du ved at din mor og jeg er bekymrede for om du og Poppy er ved at blive *for* nære venner. At du er ved at knytte dig for meget til hende.“

James mærkede et koldt raseri stige op i sig. „Ligesom jeg knyttede mig for meget til Emma?“

Hans far fortrak ikke en mine. „Noget i den retning.“

James kæmpede mod de billeder der var ved at danne sig i hans bevidsthed. Han måtte ikke tænke på Emma nu. Han var nødt til at virke kynisk, ellers ville hans far ikke tro på ham.

„Far, jeg prøver bare at sige at jeg har kendt Poppy næsten hele mit liv. Hun er nyttig for mig.“

„Hvordan? Det er i hvert fald ikke på den mest indlysende måde, for du har jo aldrig drukket af hende, vel?“

James sank med væmmelse. Drikke af Poppy? Skulle han bruge hende til at få blod? Bare tanken gav ham kvalme.

„Far, hun er min ven,“ sagde han, og opgav helt at lade som

om han ikke havde følelser i klemme. „Jeg kan ikke holde ud at se hende lide. Det kan jeg ikke. Jeg er nødt til at gøre noget.“

Farens ansigt lyste op. „Jeg kan godt forstå dig.“

James følte sig ør af forbavselse og lettelse. „Kan du?“

„James, nogle gange kan man ikke lade være med at føle en vis ... medlidenhed med mennesker. Generelt er det ikke noget jeg vil opfordre til, men du *har* kendt Poppy i lang tid. Du har ondt af hende fordi hun lider. Så jeg kan godt forstå at du har et ønske om at forkorte hendes lidelser.“

James' lettelse styrtede til jorden. Han stirrede på sin far i nogle få sekunder. „Medlidenhedsdrab? Jeg troede at de Ældste havde udstedt forbud mod drab her i området,“ sagde han sagte.

„Bare gør det nogenlunde diskret. Vi skal nok lukke øjnene for det så længe det ser ud som om døden er sket af naturlige årsager. Det er ikke nødvendigt at indkalde de Ældste.“

James havde en metallisk smag i munden. Han rejste sig og lo kort. „Tak, far. Du har virkelig været en stor hjælp.“

Hans far lod ikke til at have hørt sarkasmen. „Jeg er glad for at jeg kunne hjælpe, James. For resten, hvordan står det til i lejlighederne?“

„Fint,“ sagde James ligegyldigt.

„Og i skolen?“

„Jeg har sommerferie, far,“ sagde James og lukkede sig selv ud.

Ude på gårdspladsen lænede han sig op ad en væg og stirrede på springvandets plasken.

Han var løbet tør for muligheder. For håb. Det bestemte Natteverdenens love.

Hvis Poppy havde sygdommen så ville hun dø af den.

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR

THE NIGHT WORLD

BIND 1

KAPITEL

4

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

L. J. SMITH: DEN SKJULTE VAMPYR
THE NIGHT WORLD
BIND 1

KAPITEL 4

Poppy sad og stirrede appetitløst på en bakke med kyllingenuggets og pommefritter da Franklin kom ind på stuen.

Undersøgelserne var overståede. CT-scanningen havde ikke været så slem, bortset fra at scanneren havde været klaustrofobisk, men ERCP-undersøgelsen havde været frygtelig. Når hun sank, føltes det som om hun stadig havde en sonde i halsen.

„Du levner al den dejlige hospitalsmad,“ sagde Franklin lidt humoristisk. Det lykkedes Poppy at sende ham et smil.

Han fortsatte med tale om ufarlige emner. Han sagde ikke noget om resultatet af undersøgelserne og Poppy havde ingen anelse om hvornår de lå klar. Men hun var mistænksom over for Franklin. Der var noget ved ham ... måske var det fordi han klappede hende så venligt på foden under tæppet, eller fordi han havde mørke rande om øjnene ...

Da han henkastet foreslog Poppys mor at hun skulle med på 'en lille gåtur ned ad gangen' blev Poppys mistanke forstærket.

Han skal til at fortælle hende det. Han har resultaterne, men jeg må ikke få det at vide.

I samme øjeblik lagde hun en plan. „Gå du bare mor, jeg er lidt søvnig,“ sagde hun og gabte. Så lænede hun sig tilbage og lukkede øjnene.

Hun sprang ud af sengen så snart de var væk. Hun så dem forsvinde ned ad gangen og ind af en anden dør. Så fulgte hun lydløst efter i strømpe sokker.

Hun blev opholdt i adskillige minutter ved sygeplejersker-

nes lokale. „Jeg skal bare strække benene lidt,“ sagde hun til en sygeplejerske der så spørgende på hende, så lod hun som om hun gik rundt på må og få. Da sygeplejersken tog en journal og gik ind på en af stuerne, skyndte Poppy sig videre ned ad gangen.

Der lå et venteværelse for enden af gangen – det havde hun set tidligere. Det var udstyret med et tv og et komplet køkken, så de pårørende ikke skulle mangle noget mens de var der. Døren stod på klem og Poppy sneg sig hen mod den. Hun kunne høre Franklins stemme brumme lavt derinde, men hun kunne ikke høre hvad han sagde.

Poppy kantede sig varsomt nærmere. Hun tog chancen og kiggede ind ad døren. Hun så med det samme at der ikke var nogen grund til at være forsigtig. De fire mennesker som sad derinde var dybt opslugte af deres samtale.

Franklin sad på en af sofaerne, ved siden af sad en sort kvinde, der havde en hvid lægekittel på og sine briller hængende i en brillesnor om halsen.

På den anden sofa sad Poppys stedfar, Cliff. Hans normalt så perfekte mørke hår var en smule uglet og hans kæbe bevægede sig selvom han ikke sagde noget. Han havde sin arm om Poppys mor. Franklin talte til dem begge to, mens hans ene hånd hvilede på hendes mors skulder.

Og Poppys mor hulkede.

Poppy trak sig væk fra døråbningen.

Åh gud, jeg har kræft.

Hun havde aldrig før set sin mor græde. Ikke da Poppys mormor døde, ikke under skilsmissen fra faren. Hendes mor havde en særlig evne til at klare alt. Poppy havde aldrig kendt nogen der var bedre til at klare alt.

Men nu ...

Jeg har kræft. Jeg har helt sikkert kræft.

Og dog, måske var det ikke så slemt. Hendes mor var i chok. Okay, det var helt naturligt. Men det betød ikke at Poppy skulle dø eller sådan noget. Poppy havde hele den moderne lægevidenskab på sin side.

Det blev hun ved med at fortælle sig selv mens hun sneg sig væk fra venteværelset.

Men hun listede ikke væk hurtigt nok. Inden hun var uden for hørevidde, hørte hun sin mors stemme, hævet og forpint.

„*Mit barn. Åh, min lille pige.*“

Poppy stivnede.

Så lød Cliffs stemme, højt og vredt: „Du siger altså at der er *intet* at stille op?“

Poppy kunne mærke sin egen vejrtrækning. Mod sin vilje bevægede hun sig tilbage mod døren.

„Dr. Loftus her er onkolog og ekspert i denne type kræft. Hun kan forklare det bedre end mig,“ sagde Franklin.

Så lød en ny stemme – det var den anden læge. Poppy kunne først kun opfange nogle løsrevne sætninger som ikke syntes at have nogen *betydning*: Adenocarcinom, vaskulær okklusion i milten, stadie tre. Det var lægejargon. „Forenklet sagt så er problemet at svulsten har bredt sig. Den har bredt sig til leveren og de omliggende lymfeknuder. Det betyder det ikke er muligt at foretage en resektion ... at vi ikke kan operere den bort.“

„Men kemoterapi ...“ sagde Cliff.

„Vi kunne forsøge med en kombination af strålebehandling og kemoterapi med noget der hedder 5-fluorouracil. Det har vi haft succes med i nogle tilfælde. Men jeg vil ikke give jer falske forhåbninger. I bedste fald vil det forlænge hendes liv med nogle få uger. Når sygdommen er så fremskreden er vi nødt til

at fokusere på lindrende foranstaltninger. Altså måder hvorpå smerten kan mindskes, og måder hvorpå *kvaliteten* af den tid hun har tilbage kan forbedres. Forstår I?”

Poppy kunne høre sin mor hulke, men hun kunne ikke rigtig bevæge sig. Det var som om hun stod og lyttede til et radiospil. Som om det slet ikke havde noget med hende at gøre.

„Der foregår nogle videnskabelige forsøg her i Sydcalifornien, hvor man eksperimenterer med immunterapi og kryogen behandling. Men der er kun tale om smertelindring og ikke egentlig behandling ...“ sagde Franklin.

„For fanden!“ Cliff lød på nippet til at eksplodere. „Du taler om en *lille pige!* Hvordan kom det så vidt som til – til stadie tre – uden at nogen opdagede det? Barnet var ude og danse hele natten for et par dage siden.“

„Mr. Hilgard, jeg er ked af det,“ sagde Loftus så lavt at Poppy næsten ikke kunne opfange ordene. „Denne type kræft kaldes en stille sygdom fordi der ikke er ret mange symptomer før den er temmelig fremskreden. Det er derfor overlevelsesraten er så lav. Jeg har kun set ét tilfælde før hvor det også var en teenager, der havde denne slags svulst. Du skal vide at Franklin stillede en helt korrekt diagnose, da han besluttede sig for at henvise hende til undersøgelse.“

„Jeg burde have vidst det,“ sagde Poppys mor med en grødet stemme. „Jeg skulle have tvunget hende til at gå til læge tidlige. Jeg skulle ... jeg skulle ...“

Der lød et højt dunk. Poppy kiggede ind af døren og glemte helt at gøre sig usynlig. Hendes mor sad og slog i laminatbordet, mens Cliff prøvede at stoppe hende.

Poppy trak sig væk fra døråbningen.

Åh gud, jeg må væk herfra. Jeg må ikke se det her. Jeg kan ikke se på det her.

Hun vendte sig om og gik ned ad gangen. Hendes ben bevægede sig. Præcis som de plejede. Det var fantastisk at de stadig virkede.

Alting omkring hende var præcis som før. Sygeplejerskernes lokale var stadig pyntet op i anledning af uafhængighedsdagen. Hendes taske stod stadig på den polstrede stol ved vinduet i hendes stue. Trægulvet virkede stadig solidt under hendes fødder.

Alt var som før, men hvordan kunne det lade sig gøre? Hvordan kunne væggene stadig stå? Hvordan kunne fjernsynet larve videre på nabostuen?

Jeg skal dø, tænkte Poppy.

Hun var mærkeligt nok ikke bange. Hun følte sig derimod kolossalt overrumplet. Og chokket skyllede gennem hende igen og igen og afbrød hver eneste tanke med tre ord.

Det er min skyld fordi – jeg skal dø – jeg ikke gik til lægen noget før.

Cliff sagde 'fanden' på grund af mig – jeg skal dø. Jeg vidste ikke at han holdt nok at mig til at bande.

Hendes tanker løb løbsk.

Der er noget *i* mig, tænkte hun. Jeg dør snart på grund af noget *inden i* mig. Lige som rumvæsnet i den der film. Det er inden i mig i dette øjeblik. Lige nu.

Hun satte begge hænder på maven, så trak hun op i sin T-shirt for at se på den. Huden var glat og fejlfri. Hun kunne ikke mærke noget der gjorde ondt.

Men der er noget derinde som jeg skal dø af. Inden længe. Gad vide hvor lang tid jeg har tilbage? Det hørte jeg dem ikke snakke om.

Jeg har brug for James.

Poppy rakte ud efter telefonen med en følelse af at hendes

hånd ikke hang sammen med resten af hendes krop. Hun ringede op mens hun tænkte: *Du skal være hjemme.*

Men denne gang virkede det ikke. Telefonen ringede og ringede. Så gik telefonsvareren i gang. „Ring til mig på hospitalet,“ sagde hun. Så lagde hun på og stirrede på plastikkanden med isvand som stod ved siden af hendes seng.

Han kommer hjem senere, tænkte hun. Og så ringer han til mig. Jeg skal bare holde ud indtil da.

Poppy var ikke sikker på hvorfor hun tænkte sådan. Men pludselig var hendes mål at holde ud indtil hun kunne tale med James. Hun behøvede ikke at tænke på noget indtil da, hun skulle bare overleve. Så snart hun talte med James ville hun finde ud af hvad hun burde føle og hvad hun skulle gøre.

Det bankede let på døren. Poppy så forskrækket op og fik øje på sin mor og Cliff. Der gik et kort øjeblik hvor hun ikke kunne løsrive sit blik fra deres ansigter, det gav en mærkelig illusion af at deres ansigter svævede frit i luften.

Hendes mors øjne var røde og hævede. Cliff var bleg som et stykke krøllet hvidt papir, og de mørke skægstubbe på hans kæbe stod i skarp kontrast til resten af hans ansigt.

Åh gud, skal de til at *fortælle* mig det? Det kan de ikke. De kan *ikke* tvinge mig til at høre det.

Poppy fik den vilde indskydelse at løbe væk derfra. Hun var lige på randen af panik.

„Skat, nogle af dine venner er her for at besøge dig. Phil ringede til dem i eftermiddags og fortalte at du er indlagt. De er lige kommet,“ sagde hendes mor.

James, tænkte Poppy, og noget løsnede sig i hendes bryst. Men James var ikke en del af den flok, som kom masende gennem døren. De fleste var piger fra skolen.

Det gør ikke noget. Han ringer senere. Jeg behøver ikke at tænke på det nu.

Det var faktisk umuligt at tænke med så mange besøgende på stuen. Og det var godt. Det var underligt at sidde der og snakke med dem, når en del af hende befandt sig langt ude i universet, men hun snakkede med dem og holdt sin hjerne slukket imens.

Ingen af dem havde den mindste mistanke om at der var noget alvorligt i vejen med hende. Ikke engang Phil, som viste sig fra sin bedste og mest broderlige side, han var virkelig rar og hensynsfuld. De talte om dagligdags ting, om fester og om at stå på rulleskøjter og om musik og bøger. Ting fra Poppys gamle liv, som pludselig syntes at have været for hundrede år siden.

Cliff deltog også i snakken, og han var lige så rar som han havde været dengang han lige var begyndt at være kærester med Poppys mor.

Men endelig tog gæsterne af sted og Poppys mor blev. En gang imellem rørte hun ved Poppy med hænder der rystede en smule. Hvis jeg ikke vidste det i forvejen, så ville jeg vide det nu, tænkte Poppy. Jeg har aldrig set min mor ryste på hænderne før.

„Jeg tror jeg bliver her i nat,“ sagde hendes mor. Det lykkedes hende ikke helt at lyde spontan. „Sygeplejersken sagde jeg kunne sove på vinduesbænken, den er faktisk tænkt som en sofa til forældre. Jeg kan bare ikke beslutte om jeg burde smutte hjem og hente et par ting.“

„Jo, smut bare,“ sagde Poppy. Hun kunne ikke sige nej og samtidig lade som om hun ikke vidste noget. Desuden havde hendes mor utvivlsomt brug for lidt tid for sig selv, væk fra det her.

Idet hendes mor gik, kom en sygeplejerske i blomstret bluse og grønne uniformsbukser ind for at måle Poppys temperatur og blodtryk.

Da hun gik ud igen, var Poppy alene.

Det var sent. Hun kunne stadig høre et fjernsyn, men det var langt væk. Døren stod på klem, men gangen udenfor var næsten mørk. Hele afdelingen lod til at være faldet til ro.

Hun følte sig *meget* alene, og svulsten gav sig til kende som en gnavnende smerte under hendes maves glatte hud.

Det værste var at James ikke havde ringet. Hvordan kunne han lade være med at ringe? Vidste han ikke at hun havde brug for ham?

Hun vidste ikke hvor længe endnu hun kunne afholde sig fra at tænke på *det*.

Måske ville det være bedst at prøve at få noget søvn. Blive bevidstløs. Så *kunne* hun ikke tænke.

Men så snart hun slukkede lyset og lukkede øjnene, begyndte der at danse fantasibilleder rundt om hende. Ikke billeder af kønne skaldede piger, men af skeletter. Kister. Det værste var billedet af et uendeligt mørke.

Hvis jeg dør, så *er* jeg her ikke. Vil jeg så være noget sted? Eller vil jeg slet ikke være til?

Hun havde aldrig nogensinde før forestillet sig noget så skræmmende som ikke-at være-til. *Nu* tænkte hun som en gal, og hun kunne ikke gøre for det. Hun havde mistet kontrollen. Hun blev overvældet af en galoperende angst, der fik hende til at ryste under det tynde hospitalssengetøj. *Jeg skal dø, jeg skal dø, jeg skal dø ...*

„Poppy.“

Hun slog øjnene op. I et kort sekund kunne hun ikke genkende den sorte silhuet i det halvmørke værelse. Hun fik den

skøre tanke at det var Døden selv, der var kommet for at hente hende.

„James?“

„Jeg var ikke sikker på om du sov,“ sagde James. Poppy rakte ud efter kontakten til lyset ved siden af sengen. „Nej, lad det være slukket,“ sagde han. „Jeg måtte snige mig forbi sygeplejerskerne og jeg vil ikke have at de smider mig ud.“

Poppy sank, hendes hænder knugede om en fold i dynen. „Jeg er glad for du kom,“ sagde hun. „Jeg troede ikke du ville komme.“ Hun havde mest af alt lyst til at kaste sig i hans arme og hulke og skrike.

Men det gjorde hun ikke. Det var ikke kun fordi hun aldrig havde gjort noget lignende over for ham før, der var noget ved *ham* der holdt hende tilbage.

Noget hun ikke kunne sætte sin finger på, men det fik hende til at føle sig næsten ... bange.

Var det måden han stod på? Var det fordi hun ikke kunne se hans ansigt? Hun vidste bare at James pludselig virkede som en helt fremmed person.

Han vendte sig om og lukkede den tunge dør meget langsomt.

Mørke. Nu kom der kun lys ind gennem vinduet. Poppy følte sig underligt afsondret fra resten af hospitalet, fra resten af verden.

Og det burde have været godt at være alene med James, beskyttet fra alt andet. Hvis bare ikke hun havde haft den underlige følelse af ikke at genkende ham.

„Du ved hvad undersøgelserne viste,“ sagde han stille. Det var ikke et spørgsmål.

„Min mor ved ikke at jeg ved det,“ sagde Poppy. Hvordan kunne hun tale sammenhængende når hun kun havde lyst til

at skribe? „Jeg overhørte at lægerne fortalte hende det ... James, jeg har kræft. Og ... det er slemt. Det er en slem form for kræft. De sagde at den allerede havde bredt sig. De sagde at jeg ...“ Hun kunne ikke få de sidste ord ud, selvom de skingrede i hendes hoved.

„... at du skal dø,“ sagde James.

Han virkede stille og koncentreret. Upåvirket.

„Jeg læste om det,“ fortsatte James og gik over til vinduet og så ud. „Jeg ved hvor slemt det er. Artiklerne beskrev at der var mange smerter. Stærke smerter.“

„James,“ gispede Poppy.

„Nogle gange bliver de nødt til at operere bare for at forsøge at stoppe smerterne. Men hvad de så end gør, så vil det ikke redde dig. De kan fylde dig med kemikalier og strålebehandle dig, du dør alligevel. Formentlig inden sommeren er forbi.“

„James ...“

„Det bliver din sidste sommer ...“

„*James, for guds skyld!*“ Det var næsten et skrig. Poppy trak vejret i store rystende åndedrag mens hun klyngede sig til dynen. „Hvorfor gør du det her mod mig?“

Han vendte sig om og greb i samme bevægelse hendes håndled og lukkede sine fingre om hospitalets plastikarmbånd. „Jeg vil have dig til at forstå at de ikke kan hjælpe dig,“ sagde han ujævnt og heftigt. „Er du klar over det?“

„*Ja*, jeg er klar over det,“ sagde Poppy. Hun kunne høre det stigende hysteri i sin egen stemme. „Og du kom herhen for at fortælle mig det? Vil du slå mig *ihjel*?“

Hans fingre strammedes så det gjorde ondt. „Nej! Jeg vil redde dig.“ Så åndede han dybt ud og gentog det mere roligt, men med samme heftighed i stemmen. „Jeg vil redde dig, Poppy.“

Poppy brugte nogle sekunder udelukkende til at få luft ind og ud af sine lunger. Det var svært at gøre uden at bryde grædende sammen. „Nå, men det kan du ikke,“ sagde hun endelig. „Det er der ingen der kan.“

„Der tager du fejl.“ Langsomt slap han hendes håndled og greb fat om sengehesten i stedet for. „Poppy, der er noget jeg er nødt til at fortælle dig. Noget om mig selv.“

„James ...“

Poppy kunne trække vejret nu, men hun vidste ikke hvad hun skulle sige. Så vidt hun kunne se, var James blevet vanvittig. På en måde ville hun nok have været rørt, hvis ikke alt andet var så skrækkeligt. James, den evigt seje fyr, var ude af flippen – på grund af hende. Han var så oprevet over hendes situation at det rablede for ham.

„Du holder jo af mig,“ sagde hun stille med et kort grin, som halvvejs var et hulk. Hun lagde sin hånd over hans, som stadig hvilede på sengehesten.

Nu var det ham som lo kort. Han vendte sin hånd og greb fast om hendes. Så trak han sig bort fra hende. „Mere end du tror,“ sagde han kort med anspændt stemme. Han så ud ad vinduet. „Du tror at du kender mig fuldstændigt, men det gør du ikke. Der er noget meget vigtigt som du ikke ved,“ tilføjede han.

Poppy magtede ikke mere. Hun forstod ikke hvorfor James blev ved med at kværne løs om sig selv, når det var *hende* der snart skulle dø. „Du kan fortælle mig alt. Det ved du da,“ sagde hun.

„Men du vil ikke tro mig når jeg fortæller det. For øvrigt bryder det også lovene at tale om det.“

„Loven?“

„Lovene. Jeg følger nogle helt andre love end dig. Menne-

skers love betyder ikke meget for os, men det er meningen at vores egne love skal gælde uden undtagelse.“

„James,“ sagde Poppy fuldkommen rædselsslagent. Han *var* faktisk ved at blive sindssyg.

„Jeg ved ikke hvordan jeg skal få det sagt. Jeg har det som om jeg er med i en eller anden dårlig gyserfilm.“ Han trak på skulderen, og uden at vende sig om sagde han: „Jeg ved godt hvordan det her lyder, men ... Poppy, jeg er en vampyr.“

Poppy sad stille på sengen et øjeblik. Så greb hun i blinde ud mod natbordet. Hendes fingre fandt en stak halvmåneformede plastikbeholdere og hun kylede hele stakken efter ham.

„Din *idiot!*“ skreg hun og rakte ud efter noget mere at smide efter ham.